

Arrest

nr. 212 753 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 11 juni 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2017 werd ingediend door:

*Naam: H.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 11.07.1987
Geboorteplaats: Trougout
Identificatienummer in het Rijksregister: 87071145128
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest OCMW Ronse dd. 11.12.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van betrokkene zelf.*
- Medisch attest dd. 5.12.2017 van Dokter Rachid Bedrici waaruit moet blijken dat betrokkene dd. 29.09.2014 op consultatie is geweest. Betrokkene wenst hiermee aan te tonen dat hij sinds 2014 in België verblijft. In het kader van een vorige aanvraag werd betrokkene er reeds op gewezen dat hij slechts geldstortingen voorlegde van de referentiepersoon aan zichzelf in de periode van 12 augustus 2010 tot en met 6 september 2014 zodat hij de administratie geen informatie heeft bezorgd over eventuele stortingen van de referentiepersoon in de periode september 2014 tot het ogenblik van de aanvraag op 16 november 2016 zodat niet geconcludeerd kon worden dat betrokkene op het ogenblik van zijn verzoek nog ten laste was van de referentiepersoon.*
- Blanco Marokkaans strafregister op naam van betrokkene opgemaakt op 14.01.2016 te Nador: er dient opgemerkt te worden dat dit bulletin vermeldt dat betrokkene arbeider is zodat kan worden aangenomen dat hij in zijn land van herkomst over een inkomen beschikte en hij zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien. Gelet op het feit dat betrokkene evenmin aantoonde dat hij "geen eigendommen had/heeft in het land van herkomst" heeft betrokkene niet afdoende aangetoond er effectief onvermogen te zijn geweest.*
- Loonfiches Nyobe voor de periode oktober – december 2017 op naam van de referentiepersoon*
- Handgeschreven verklaring van een derde waarin zij verklaart dat de referentiepersoon en betrokkene in 2014 recht tegen haar woonden en zij af en toe met de referentiepersoon sprak. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene minstens sedert 25.02.2016 tot 25.04.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Betrokkene woont bovendien sedert 25.04.2018 niet meer op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Hij is sindsdien gedomicilieerd op volgend adres: Kriekelaarstraat 12, 9000 Gent.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij het bestuur een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“1.1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

1.2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij vooreerst effectief onvermogen is, voorts zou verzoeker onvoldoende hebben aangetoond dat hij in het land van herkomst financieel ten laste was van de Belgische referentiepersoon en tenslotte zou de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader in het land van herkomst niet zijn bewezen.

1.3.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing volkomen onterecht dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen is in het land van herkomst.

Verzoeker heeft immers documenten voorgelegd uit Marokko waaruit blijkt dat hij over geen inkomsten beschikt, nl. heeft verzoeker een attest van de 'direction régionale de Nador subdivision de la fiscalité des personnes physiques professionnelles de Nador – secteur polyvalent des impôts' voorgelegd waarin gesteld wordt dat verzoeker niet aan de personenbelastingen onderworpen is, uiteraard omdat hij over geen inkomsten beschikt :

"Mr. Hamachi Mohamed – Trougout – Douar Imazaaene Trougout p/Driouch n'est pas assujetti à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers, la taxe d'habitation et la taxe de services communaux dans le resort du Royaume du Maroc".

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk afdoende aangetoond dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst.

1.4.

Ook de motivatie als zou verzoeker zijn afhankelijkheidsrelatie met en het feit dat hij ten laste was van zijn Belgische vader in Marokko niet hebben bewezen, is geenszins correct.

Uit de voorgelegde documenten blijkt immers dat er reeds in 2010 - 2011 – 2012 – 2013 en 2014 stortingen gebeurden ten behoeve van verzoeker.

Uit een overzicht van Ria Envia van financiële transacties blijkt immers dat 495,00 euro + 50,00 euro + 280,89 euro + 434,00 euro + 294,00 euro + 95,00 euro + 542,00 euro + 100,00 euro + 195,00 euro + 55,00 euro + 290,00 euro + 194,00 euro + 95,00 euro + 494,00 euro + 294,00 euro + 475,00 euro + 648,49 euro werd overgeschreven, hetzij in totaal 5.031,58 euro op een ogenblik dat verzoeker nog Marokko verbleef.

Verzoeker wil dan ook opmerken dat over een tijdspanne van 4 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 5.031,58 euro heeft ontvangen via Ria Envia van de referentiepersoon, hetzij 491 euro maandelijks (naast cash geld).

Dat hieruit dan ook duidelijk de (financiële) afhankelijkheid van verzoeker blijkt, evenals het feit dat hij in Marokko ten laste was van zijn Belgische vader.

1.5.

Dat tenslotte verweerder stelt dat er geen attest van het OCMW werd neergelegd op naam van verzoeker, doch enkel op naam van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker heeft echter bij een voorgaande aanvraag een attest van het OCMW op zijn naam voorgelegd, doch in de negatieve beslissing werd toen als opmerking gegeven dat verzoeker geen attest had voorgelegd op naam van zijn vader.

Thans heeft verzoeker een attest van het OCMW voorgelegd op naam van zijn vader – zoals door verweerder eerder vereist – doch krijgt thans als opmerking dat hij geen attest heeft voorgelegd van zichzelf!

Dat derhalve verzoeker geenszins uitdrukkelijk werd verzocht (ook) een attest van het OCMW te Ronse op naam van zichzelf neer te leggen.

Dat derhalve verweerder dan ook niet in de bestreden beslissing kan stellen dat hij heeft nagelaten een attest OCMW op naam van zichzelf neer te leggen.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.6.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

2.1.2. de verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- de motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft beslist om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij heeft op 23.12.2017 een aanvraag gezinshereniging ingediend in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader, en dit in toepassing van de artikelen 40bis én 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, hetgeen zij ook niet betwist, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

De verzoekende partij meent dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst onvermogen is. Tevens meent de verzoekende partij dat uit de door haar voorgelegde stortingsbewijzen afdoende blijkt dat zij gedurende 4 jaar voorafgaand aan de aanvraag minstens 5.000 euro heeft ontvangen van de referentiepersoon, hetgeen een duidelijke financiële afhankelijkheid zou aantonen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd in de bestreden beslissing allerminst op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de Marokkaanse documenten op zich niet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Met betrekking tot het Marokkaans strafregister werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij als arbeid geregistreerd staat, hetgeen doet vermoeden dat zij in het land van herkomst in haar levensonderhoud kon voorzien door inkomsten uit tewerkstelling.

Terwijl hoe dan ook de vraag rijst op welke wijze het blanco strafregister voorts van aard zou kunnen zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk van de referentiepersoon ten laste is.

Terwijl nopens de geldstortingen terecht werd vastgesteld dat -zoals ook reeds werd geoordeeld naar aanleiding van de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging- de geldstortingen onvoldoende recent zijn om te bewijzen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de huidige aanvraag tot gezinshereniging nog ten laste zou geweest zijn van de referentiepersoon.

Verweerder benadrukt dat het niet volstaat dat de verzoekende partij in het verleden ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon, indien zulks op heden niet meer het geval is. Dienstig kan opnieuw worden verwezen naar het feit dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij in Marokko gekend staat als arbeider, hetgeen aantoont dat zij inkomen uit tewerkstelling kon verwerven.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de voorliggende geldstortingen hoe dan ook té beperkt zijn om te besluiten tot een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van de verzoekende partij ten opzichte van de referentiepersoon.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat een gemiddelde jaarlijkse storting van nauwelijks 1.250,00 euro te gering is opdat hieruit zou kunnen worden besloten dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van haar vader. Verweerder benadrukt dat voormeld bedrag hoe dan ook niet volstaat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij door haar vader ten laste werd genomen, dit nog afgezien van het feit dat de meest recente storting dateert uit 2014 (zie hoger).

Verweerder verduidelijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht onderzoek wordt gevoerd naar de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst tot en met de situatie onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag, dit ten einde te vermijden dat door de verzoekende partij louter met het oog op een aanvraag tot gezinshereniging een situatie van afhankelijkheid zou worden geënceneerd.

Verweerder herhaalt dienaangaande dat de bevoegde overheid hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Zij kan rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen, e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Voormelde motivering kadert binnen de hierboven uiteengezette ruime appreciatiebevoegdheid. Terwijl de verzoekende partij met haar kritiek niet aantoont dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze of uitgaande van onjuiste gegevens heeft geoordeeld dat voormelde verklaring niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs.

Dienstig kan nog worden aangehaald dat, zoals in de bestreden beslissing ook terecht wordt overwogen, de verzoekende partij sedert 25.04.2018 niet meer op hetzelfde adres als de referentiepersoon blijkt te verblijven, hetgeen uiteraard -bij gebrek aan andere bewijzen- des te meer vragen doet rijzen bij de mate waarin de verzoekende partij daadwerkelijk afhankelijk is van haar vader.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout" of machtsmisbruik.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

In de bestreden beslissing beslist de verwerende partij dat, *“gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat”*, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het feit dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en niet ten laste te zijn van de Belgische staat, leidt de verwerende partij af uit het feit dat de verzoekende partij geen bewijs van het OCMW voorlegde waaruit zou blijken dat zij zelf geen financiële steun ontving en uit het blanco Marokkaans strafregister op naam van betrokkene van 14 januari 2016 waaruit blijkt dat de verzoekende partij arbeider is, zodat kan worden aangenomen dat zij in haar land van herkomst over een inkomen beschikte en zij zelf in haar levensonderhoud kon voorzien, alsook gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen eigendommen had of heeft in het land van herkomst. Het feit dat de verzoekende partij onvoldoende aantoonde voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon leidt de verwerende partij af uit het feit dat de verzoekende partij de administratie geen informatie heeft bezorgd over eventuele stortingen van de referentiepersoon in de periode september 2014 tot op het ogenblik van de aanvraag op 16 november 2016, zodat niet geconcludeerd kon worden dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar verzoek nog ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de verwerende partij volkomen onterecht stelt dat zij niet zou hebben aangetoond dat zij onvermogen is in het land van herkomst. Zij stelt dat zij

documenten heeft voorgelegd uit Marokko waaruit blijkt dat zij niet over inkomsten beschikt. Zij stelt dat zij namelijk een attest van de 'direction régionale de Nador subdivision de la fiscalité des personnes physiques professionnelles de Nador – secteur polyvalent des impôts' heeft voorgelegd waarin gesteld wordt dat zij niet aan de personenbelastingen onderworpen is. Ze betoogt hierbij dat zij niet aan de personenbelasting is onderworpen, net omdat zij niet over inkomsten beschikt. Zij stelt verder dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat er reeds in 2010 - 2011 – 2012 – 2013 en 2014 storting(en) gebeurde(n) aan haar. Zij wil dan ook opmerken dat zij over een tijdspanne van 4 jaar voorafgaand aan de aanvraag voor minstens een totaal van 5.031,58 euro heeft ontvangen via Ria Envía van de referentiepersoon, hetzij 491 euro maandelijks, en dat zij daarnaast ook nog cash geld ontving. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partij dan ook duidelijk haar financiële afhankelijkheid, maar ook het feit dat zij in Marokko ten laste was van haar Belgische vader. De verzoekende partij stelt verder dat zij bij een voorgaande aanvraag een attest van het OCMW op haar eigen naam voorgelegd heeft, maar in de negatieve beslissing werd toen als opmerking gegeven dat de verzoekende partij geen attest had voorgelegd op naam van haar vader. Thans stelt zij wel een attest van het OCMW voorgelegd te hebben op naam van haar vader, maar krijgt ze nu als opmerking dat zij geen attest heeft voorgelegd van zichzelf. Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet stellen dat zij heeft nagelaten een attest van het OCMW op naam van zichzelf neer te leggen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie ingediend in functie van haar Belgische vader.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Zoals blijkt verwijst artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wat betreft descendenten van een Belg, naar de bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekende partij dient als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, wanneer zij ouder is dan 21 jaar, aan te tonen dat zij ten laste is van deze Belg.

De verzoekende partij is de zoon van een Belg die zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie niet heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is.

De Raad mag wel verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Aldus kunnen rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belg die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat zij zowel in het verleden, dus voor haar aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze Belg.

De bestreden beslissing vermeldt dat door de verzoekende partij een medisch attest van 5 december 2017 werd voorgelegd van dokter Rachid Bedrici waaruit moet blijken dat de verzoekende partij op 29 september 2014 op consultatie geweest is. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij hiermee wenst aan te tonen dat zij sinds 2014 in België verblijft. De Raad stelt vast dat dit medisch attest niet in het administratief dossier terug te vinden is.

Verder stelt de Raad vast dat ook het “attest van de ‘direction régionale de Nador subdivision de la fiscalité des personnes physiques professionnelles de Nador – secteur polyvalent des impôts’”, waarnaar de verzoekende partij in haar eerste middel verwijst, niet in het administratief dossier terug te vinden is, niettegenstaande de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet betwist dat de verzoekende partij dit stuk heeft neergelegd.

Verder blijkt het Marokkaans strafregister waarvan sprake in de bestreden beslissing zich evenmin in het administratief dossier te bevinden.

Meer nog, de nieuwe aanvraag van 13 december 2017 bevindt zich niet in het administratief dossier. In het administratief dossier zijn enkele loonfiches terug te vinden, maar het is geheel niet duidelijk of deze stukken werden neergelegd naar aanleiding van de aanvraag van 13 december 2017, dan wel naar aanleiding van de aanvraag van 16 november 2016. Volgens een email die terug te vinden is in het administratief dossier en die dateert van 18 augustus 2016, lijkt het dat deze stukken eerder werden neergelegd naar aanleiding van de aanvraag van 16 november 2016.

Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt onmiskenbaar dat de verzoekende partij zich verzet tegen de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald de beoordeling die het bestuur heeft gemaakt van de stukken zoals zij deze voegde ter ondersteuning van haar aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de stukken die zij voorlegde ter ondersteuning van haar aanvraag en die worden beoordeeld in de bestreden beslissing. In het administratief dossier zoals dit werd neergelegd blijken de stukken die werden neergelegd bij de aanvraag minstens gedeeltelijk te ontbreken. De Raad kan dan ook niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU